

Glimt fra en sakkyndig hverdag

PUBLISERT 5. februar 2014

Av og til spør jeg meg selv om jeg bør ha mer dårlig samvittighet. Enda mer enn den jeg allerede har på min daglige jakt etter smuler, skittentøy og tid. Bør jeg ikke egentlig også ha litt dårlig samvittighet i forhold til det jeg foretar meg i arbeidstiden?

Av innlegg i dags- og fagpresse, av kontakt med kolleger og andre skjønner jeg at jeg egentlig ikke bør gjøre det jeg gjør. Denne forståelsen øker etter n?te telefon fra en misfornøyd far som truer både med det ene og det andre. Den øker etter stevning i sivil straffesak der det er lagt ned påstand om erstatning i sekssifrede beløp for tort og svie.

(...)

Hva er det jeg driver med? Jo, det hender rett som det er at jeg arbeider som sakkyndig i barnesaker for domstoler og kommuner. Og følgelig legger jeg også merke til når andre skriver at sakkyndige – sånne som meg altså – ikke kan nok, leker Gud eller dommer, ødelegger barns liv og attpåtil skor seg på det. Hadde jeg ikke visst bedre, hadde jeg nok begynt å lure på hva det er som er galt med meg som ikke i stedet velger å bruke min utdanning på å hjelpe, behandle, rådgi og samtale innenfor trygge, kommunale eller fylkeskommunale rammer.

«Hvorfor i alle dager holder jeg på med dette?»

Hvorfor i alle dager holder jeg på med dette? Frivillig, med stort faglig utbytte og ikke så rent sjeldent en viss glede. Jeg synes jeg hører den overnevnte pappa: «Sadister er de, hele bunten!» Når er jeg ikke overvettets plaget av sadistiske tilbøyeligheter, men til gjengjeld en god porsjon nysgjerrighet. Jeg liker den faglige utfordringen som ligger i at det finnes så få opptråkkede stier og så få vedtatte sannheter. Jeg trives i spenningsfeltet mellom den generelle kunnskapen og det fenomenologiske. Dessuten lærer jeg mye. Hver sak innebærer nye perspektiver, nye kunnskaper og spennende bekjentskaper. (?) Ikke sjeldent ser jeg konkrete resultater. Det hender ganske ofte at analyser, vurderinger og forslag til hjelp mottas med takk av oppdragsgivere, barn og foreldre. Det skjer forresten langt oftere enn det motsatte. Det skjer heller ikke så sjeldent at tillit, forståelse og et grunnlag for positiv utvikling og endring skapes – til tross for uenighet. Det jeg gjør er spennende, utfordrende og nyttig. Dessuten er jeg ublu nok til å tro og vite at mitt arbeid ofte bidrar til å bedre barns utviklingsmuligheter ganske mye.

(...)

Mitt behov går nok mer i retning av konstruktive innspill til hvordan dette arbeidet kan utvikles i årene som kommer. Å angripe et nytt arbeidsfelt har neppe et stort utviklingspotensial i så måte. Jeg tror fortsatt ikke det er tilfeldig at behovet for sakkyndige er stort og økende. Inntil det motsatte er bevist kan det faktisk oppfattes som at noen av oss gjør en god og nyttig jobb, og da må det vel heller være nyttig å utvikle dette feltet enn å kvele det ved hjelp av faglig tåkelegging?

Katrin Koch i spalten «Speaker's corner», mars 1996

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 51, nummer 2, 2014, side 146